

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, în cauza penală privind-o pe

Ursu Zinovia Alexei, născută la 11 noiembrie 1959, originară din r-ul Călărași, s. Hîrbovăț, domiciliată în mun. Chișinău, str. Nicolae Costin, 63/1 ap. 107;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.03.2014- 04.07.2014 (prima instanță)
2. 22.07.2014–30.10.2014 (instanța de apel)
3. 21.01.2015- 25.02.2015 (instanța de recurs ordinar).

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Călărași din 04 iulie 2014, Ursu Zinovia a fost condamnată în baza art.217 alin.(2) Cod penal la amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie 8000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ursu Zinovia a păstrat ilegal, fără scop de înstrăinare, la domiciliul său, situat în s. Hîrbovăț, r-nul Călărași, 13 plante de cannabis (cânepă) care conțin tetrahidrocannabinol și 260 gr. marihuana, care se atribuie la categoria substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărîrea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, până la data de 21 noiembrie 2013, când au fost depistate în rezultatul unei percheziții efectuate la domiciliul acesteia.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpata Ursu Z., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că nu a comis infracțiunea incriminată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014 a fost admis apelul inculpatei, casată sentința și pronunțată o hotărîre nouă prin care Ursu Zinovia a fost achitată de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a enunțat că instanța de fond a stabilit o situație de fapt greșită și a reținut o situație de drept incorectă, ca urmare a aprecierii eronate a probelor administrate. Mai mult, soluția pronunțată nu este consecința unei activități eficiente de judecată, iar sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe fapte veridice bine dovedite, care să nu provoace dubii asupra acestora, ceea ce se impunea în speța dată, de vreme ce inculpata n-a recunoscut fapta imputată și n-au fost prezentate probe concludente și pertinente în sprijinul învinuirii.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, indicînd temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită

casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe, invocând că în speța dată din probele cercetate în prima instanță s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatei Ursu Zinovia de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, însă instanța de apel, la baza deciziei de achitare a pus doar declarațiile inculpatei, care pe tot parcursul procesului penal a respins învinuirea, negînd că a săvârșit fapta imputată și că nu a cunoscut despre substanțele narcotice găsite la casa părintească, situată în raionul Călărași, satul Hîrbovăț, unde venea cu familia, periodic, ca la vilă. La fel, recurentul consideră că instanța de apel a dat apreciere critică declarațiilor martorului Ilca Vasile în favoarea declarațiilor inculpatei, cu toate că ultima nu a fost preîntîmpinată pentru darea de declarații mincinoase.

5.1. Inculpata Ursu Zinovia, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, invocînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

6. Verificînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Instanța de recurs ordinar verifică legalitatea hotărîrilor atacate în limitele motivelor invocate de recurent în baza temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, iar dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor nu constituie o eroare de drept și nu poate servi drept temei pentru casarea hotărîrii legal adoptate de către instanțele judecătorești.

Din conținutul recursului rezultă, că recurentul indică temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, Colegiul penal lecturînd textul deciziei instanței de apel, constată că decizia adoptată cuprinde răspunsuri la toate motivele invocate. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiurilor prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul reține că în recursul declarat este criticată aprecierea de către instanța de apel a probelor administrate pe caz, însă argumentul invocat nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor cînd instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, și a apreciat corect probele administrate, constatînd că învinuirea n-a prezentat probe incontestabile de acuzare a lui Ursu Zinovia în cele incriminate și astfel, corect a concluzionat, că fapta nu a fost săvârșită de inculpată.

Probele administrate de către organul de urmărire penală și susținute de acuzatorul de stat, puse la dispoziție instanțelor judecătorești ierarhic inferioare, nu dau temei la o stabilire sigură a vinovăției lui Ursu Zinovia în săvîrșirea infracțiunii incriminate.

În acest sens, instanța de apel corect a menționat, că „în cauză n-au fost prezentate probe ce ar servi la constatarea vinovăției inculpatei și, în atare situație, cu certitudine se constată, că prin ansamblul de probe cercetate de prima instanță, verificate și reapreciate de instanța de apel, nu se confirmă vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate, motiv pentru care, potrivit prevederilor articolului 389 alin.(1) Cod de procedură penală, este inadmisibilă condamnarea inculpatei și, respectiv, se impune achitarea acesteia de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de articolul 217 alin. (2) Cod penal, din motivul că fapta nu a fost săvârșită de inculpată.

Vis-a-vis de temeiurile și motivele expuse, se apreciază că prima instanță a stabilit o situație de fapt inexactă și a reținut o situație de drept incorectă, ca urmare a aprecierii greșite a probelor administrate. Soluția pronunțată nu este consecința unei activități eficiente de judecată, or, sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe fapte veridice bine dovedite, care să nu provoace dubii asupra acestora, ceea ce se impunea în speță de vreme ce inculpata n-a recunoscut fapta imputată și n-au fost prezentate probe concludente și pertinente în sprijinul învinuirii.

Procedând în asemenea mod, prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor stipulate în articolele 101, 384 alin.(3) și (4), 389 alin. (1) pct.3) Cod de procedură penală, precum și n-a ținut seama de recomandările oferite prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19 iunie 2006 "Privind sentința judecătorească" ..."

Mai mult, instanța de apel just a statuat, că declarațiile martorului Ilca Vasile, prezentate pe întreg procesul penal, trezesc dubii în raport cu declarațiile inculpatei, care constant, pe tot parcursul procesului penal, a pledat nevinovată, susținând că între ea și martorul Ilca Vasile există relații reciproc ostile. Astfel, din declarațiile martorului Ilca Vasile, date în prima instanță (f.d. 180-181), nu rezultă că a văzut că anume Ursu Zinovia a ascuns sau păstrat sacul cu substanțe narcotice în interiorul saraiului casei părintești, ci doar faptul că „...în vara anului 2013, aproximativ în luna iunie-iulie a intrat în ogradă la vecinul Rotari Gheorghe...acolo a văzut niște copii: fiul lui Ursu Zinovia, pe nume Radu, fiul stăpînei Rotari Tatiana, pe nume Gheorghe...., care fumau dintr-un tub. A intrat în ogradă și i-a întrebat ce fac, la care ei i-au răspuns că fumează. Seara l-a întrebat pe Gicu ce a fumat și i-a zis că Radu a adus niște „travcă”...”.

La fel, Colegiul penal consideră întemeiate în acest sens și concluziile instanței de apel, prin care enunță, că “*declarațiile acestui martor, la care face referire prima instanță, ca fiind decisive și care se raportează la celelalte probe prezentate în susținerea învinuirii și puse la baza condamnării, relevate în cuprinsul sentinței, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, nu prezintă garanții de probare certă și concludentă a vinovăției inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate.*”

Astfel, instanța de apel corect a conchis că învinuirea adusă lui Ursu Zinovia nu este bazată pe probe directe ce ar confirma vinovăția acesteia, iar potrivit art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele au fost lichidate și apreciate

corespunzător. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului. În acest aspect, instanța de apel corect a concluzionat, că fapta nu a fost comisă de Ursu Zinovia, deoarece în speță nu au fost prezentate probe directe ce ar confirma faptul că ultima a păstrat ilegal, fără scop de înstrăinare, la domiciliu său, situat în s. Hîrbovăț, r-ul Călărași substanțe narcotice.

Totodată, Colegiul penal menționează, că argumentul recurentului, precum că instanța de apel, adoptînd o hotărîre de achitare în privința lui Ursu Zinovia, nu a ținut cont de testarea la poligraf, din care rezultă că la întrebările adresate inculpatei a dat un răspuns negativ și s-au evidențiat modificări semnificative care pot fi interpretate ca indici ai comportamentului simulat al subiectului, este neîntemeiat, din motiv că conform prevederilor art. 93 Cod de procedură penală, testarea la poligraf nu este prevăzută ca element de fapt ce poate fi folosit în procesul penal în calitate de mijloc de probă și inculpata Ursu Zinovia a mai explicat că la momentul testării se simțea rău.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal enunță, că potrivit art. 24 alin. (3), (4) Cod de procedură penală, părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesual-penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în proces își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe, ori persoane, iar instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

Astfel, se relevă că instanța de apel, respectînd principiul contradictorialității, a asigurat posibilitatea reală atît părții apărării, cît și părții acuzării să prezinte probe în susținerea învinuirii aduse lui Ursu Zinovia, drept de care părțile s-au folosit în procesul de judecată.

Reieșind din cele enunțate, Colegiul penal conchide că, instanța de apel a adoptat o hotărîre legală și întemeiată, astfel se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, în cauza penală privind-o pe **Ursu Zinovia Alexei**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 martie 2015.

Președinte

Judecători

Ursache Petru

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin